

Sygn. akt VI Ka 229/20

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2020 r.

**Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:**

**Przewodniczący: sędzia Natalia Burandt**

**Protokolant: stażysta Anna Pikulska**

**przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Krzysztofa Piwowarczyka**

**po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2020 r. w Elblągu sprawy**

**K. B., s. A. i Z., ur. (...) w E.**

**oskarżonego o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i in.**

**z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego**

**od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Morągu**

**z dnia 05 marca 2020 r. sygn. akt VII K 332/19**

**I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,**

**II. zwalnia oskarżonego K. B. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,**

**III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. K. kwotę 516,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. B. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.**

Sygn. akt VI Ka 229/20

<b>UZASADNIENIE</b>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 229/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. <b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>		

**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Ostródzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Morągu z dnia 05 marca 2020r. sygn..  
akt VII K 332/19

### **1.2. Podmiot wnoszący apelację**

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny

# obrońca

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# inny

### **1.3. Granice zaskarżenia**

#### **1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

# na korzyść

# na niekorzyść

# w całości

# w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

#### **1.3.2. Podniesione zarzuty**

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

#### **1.4. Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

#### **2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

## **2.1. Ustalenie faktów**

<b>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<b>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

## **2.2. Ocena dowodów**

<b>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<b>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p><b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b></p>		
Lp.	Zarzut	
1	– naruszenie przepisu postępowania mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. obraza art. 387 § 1 i § 2 kk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja oskarżonego K. B. jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Wybiórczo przytoczone w niej argumenty dla poparcia prezentowanego stanowiska, mające uzasadniać obrazę przepisu postępowania, tj. art. 387 § 1 i § 2 kpk poprzez uwzględnienie jego wniosku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, pomimo wprowadzenia go w błąd przez sąd orzekający - były, jako nie znajdujące żadnego potwierdzenia, całkowicie chybione i stąd nie mogły się ostać w świetle analizy akt sprawy. W złożonej apelacji oraz kolejnych pismach skierowanych do sądu odwoławczego o podobnej treści, oskarżony wskazał, że w trakcie rozprawy przed Sądem Rejonowym, która odbyła się w dniu 3 marca 2020r., poinformował sąd, że dzień wcześniej, tj. 2 marca 2020r, sporządził i wysłał pismo do sądu, w którym wniósł o ponowne przesłuchanie albowiem chciał uzupełnić swoje</p>		

wyjaśnienia i ujawnić współsprawcę popełnionych przestępstw, którego chronił przez wiele lat, ale wobec tego, iż ten go oszukał we wzajemnych rozliczeniach ze zbycia kradzionych rzeczy i to kosztem jego córki, zdecydował się wskazać jego personalia i ujawnić okoliczności jego udziału w przestępstwach. Apelujący wskazał, że ów mężczyzna „(...) to organizator moich złodziejskich wyjazdów na które mnie zabierał i w których uczestniczył z tym że ja wykonywałem główną robotę, dostawał o wiele więcej niż mu się należało w zamian powierzyłem mu sprzedaż pewnych rzeczy aby z tych pieniędzy utrzymać swoje dziecko ale ten podły i pazerny śmieć zagarnął wszystko dla siebie a mnie zupełnie olał a córka nie może doczekać się pieniędzy które mu powierzyłem (...)”. Zdaniem oskarżonego umożliwienie mu złożenie tych dodatkowych wyjaśnień, w których ujawniłby współsprawcę i jego rolę w przestępczej akcji, stanowiłoby okoliczność łagodzącą, co miałoby wpływ na wymiar orzeczonej wobec niego kary. Autor apelacji podniósł, iż sąd I instancji utwierdzał go w przekonaniu, iż jego pismo z dnia 2 marca 2020r. nie wpłynęło do akt sprawy i dlatego złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Po powrocie do jednostki penitencjarnej sprawdził jednak, że nadał pismo z dnia 2 marca 2020r., a zatem jego treść musiała być już znana sądowi w dniu rozprawy, tj. w dniu 3 marca 2020r. Podsumowując stwierdził, iż złożył na rozprawie w dniu 3 marca 2020r. wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, ale w wyniku wprowadzenia go przez sąd

w błąd co do braku wiedzy o treści jego pisma z dnia 2 marca 2020r.

Tak skonstruowany zarzut należy ocenić jako całkowicie nieuprawniony i nie znajdujący żadnego potwierdzenia w materiale zgromadzonym w aktach sprawy. Brak jest jakichkolwiek podstaw do skutecznego forsowania stanowiska, iż oskarżony złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w wyniku wprowadzenia go błąd przez sąd orzekający, który miał go jakoby nieprawdziwie zapewniać go, iż w dniu rozprawy, tj. 3 marca 2020r. w aktach sprawy nie było jego pisma z dnia 2 marca 2020r.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że o całkowitej bezzasadności podniesionego zarzutu świadczy fakt, iż wbrew twierdzeniom apelującego, wprawdzie w aktach sprawy znajduje się pismo autorstwa oskarżonego opatrzone przez niego datą „2.03.2020r”, nadane w administracji Areszcie Śledczego w E. w dniu 2 marca 2020r., zatytułowane „Wniosek o złagodzenie wymiaru kary wzamian za współpracę ze Sądem i wyjawienie całej sprawy o kradzieżach jakie miały miejsce na terenie M.”, zawierające także wniosek o umożliwienie mu złożenia dodatkowych wyjaśnień celem ujawnienia nazwiska „wspólnika który nie zasługuje na lojalność” (pismo i koperta k. 359 – 360, 361), jednakże pismo to wpłynęło do Sądu Rejonowego w Ostródzie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Morągu dopiero w dniu 09 marca 2020r, o czym jednoznacznie świadczy prezentata sądowa na

owym piśmie. Oczywistym jest zarazem, że nie ma takiej możliwości, aby korespondencja nadana za pośrednictwem operatora pocztowego zwykłą przesyłką (nie priorytetem) dotarła z E. do adresata w Morągu w ciągu pół doby. Nota bene, było to pierwsze pismo sporządzone przez oskarżonego od 21 stycznia 2020r, które skierował do tegoż sądu, przy czym w piśmie z dnia 21 stycznia 2020r. wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze i wniósł o wydanie wyroku skazującego bez jego udziału w rozprawie (k. 339). Wbrew zatem twierdzeniom skarżącego, sąd orzekający nie tylko na rozprawie w dniu 03 marca 2020r, kiedy uwzględnił wniosek K. B. o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w trybie art. 387 kpk i wymierzenie mu wnioskowanej kary, ale nawet w chwili wydania wyroku w dniu 05 marca 2020r, nie dysponował jego pismem opatrzonym datą 02 marca 2020r., skoro wypłynęło ono do tegoż sądu dopiero w dniu 09 marca 2020r. W świetle tych niepodważalnych okoliczności, zarzut oskarżonego sprowadzający się do twierdzenia, iż poddał się dobrowolnie karze w trybie art. 387 kpk jedynie w wyniku wprowadzenia go przez sąd I instancji w błąd co do tego, iż w dniu rozprawy nie było w aktach jego pisma z dnia 2 marca 2020r., w sytuacji gdy – jego zdaniem – zostało ono już wówczas dołączone do akt – należało zdecydowanie zdyskredytować, jako całkowicie bezpodstawny.

Co także istotne, jak wynika z zapisów protokołu rozprawy z dnia 3 marca 2020r., oskarżony po przedstawieniu mu zarzutów i pouczeniu o prawie odmowy



składania wyjaśnień, przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów i skorzystał z przysługującego mu prawa odmowy składania wyjaśnień, a następnie potwierdził, że złożył w niniejszej sprawie pisemny wniosek o dobrowolne poddanie się karze, podtrzymał go, oświadczając „Chciałbym poddać się dobrowolnie karze” – k. 353v. obrońca oskarżonego przedstawił wówczas w jego imieniu wniosek w trybie art. 387 kpk zawierający propozycję wyroku skazującego co do kar jednostkowych, kary łącznej i środków kompensacyjnych. Po złożeniu tegoż wniosku, oskarżony poinformował sąd, iż dzień wcześniej wysłał „pismo i tam przedstawił nowe fakty”, po czym ponownie oświadczył „W dalszym ciągu chcę się dobrowolnie poddać karze zaproponowanej przez obrońcę” – k. 353v. Następnie sąd orzekający odczytał w trybie art. 389 § 1 kpk wyjaśnienia oskarżonego złożone przez niego na etapie postępowania przygotowawczego z k. 115, 119, 126 i 242, w których każdorazowo przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Ustosunkowując się do odczytanych mu uprzednich wyjaśnień, oskarżony podtrzymał je w całości i zarazem po raz trzeci w ciągu tej rozprawy, oświadczył iż „(...) w dalszym ciągu podtrzymuję wniosek o wydanie wyroku w trybie art. 387 kpk” - k 354. Po zamknięciu przewodu sądowego, oskarżony korzystając z przysługującego mu prawa zajęcia stanowiska w głosach końcowych (art. 406 kpk), po raz czwarty wniósł „(...) jak we wniosku o dobrowolne poddanie się karze. Sąd odroczył wydanie wyroku do dnia 5 marca 2020r. i w tym dniu ogłosił wyrok, w którym skazał oskarżonego

za popełnienie zarzucanych mu czynów na kary jednostkowe i karę łączną oraz orzekł środki kompensacyjne zgodnie z wnioskiem zgłoszonym w trybie art. 387 kpk. Z przedstawionego przebiegu rozprawy, jednoznacznie wynika nie tylko konsekwencja oskarżonego w dążeniu do wydania wobec niego wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego (czterokrotnie werbalizował swoją stałą wolę wydania wobec niego wyroku w trybie art. 387 kpk), ale i to, że miał możliwość i okazję złożenia dodatkowych wyjaśnień i przedstawienia wszystkich okoliczności i faktów, w tym tych które przedstawił w piśmie z dnia 2 marca 2020r, a które wpłynęło do sądu po wydaniu wyroku, tj. w dniu 09 marca 2020r (zapowiadał w nim ujawnienie danych personalnych współsprawcy oraz przedstawiał swoją sytuację rodzinną). Odmówił jednak złożenia wyjaśnień i skorzystał z przysługującego mu prawa odmowy ich złożenia. Także po odczytaniu mu przez sąd w trybie art. 389 § 1 kpk uprzednich jego wyjaśnień złożonych na etapie dochodzenia, ograniczył się do ich podtrzymania, nie wskazując żadnych dodatkowych okoliczności.

W świetle przedstawionych faktów i zaprezentowanej przez oskarżonego w trakcie postępowania postawy procesowej, podniesiony przez niego w apelacji zarzut, iż jakoby sąd I instancji pozbawił go możliwości złożenia dodatkowych wyjaśnień (w których zamierzał ujawnić organizatora popełnionych przez siebie przestępstw, który nadto miał go oszukać w rozliczeniach ze sprzedaży skradzionego przez niego mienia) oraz wprowadził go w błąd, iż do akt nie wpłynęło jego

pismo z dnia 2 marca 2020r., co z kolei miało stanowić podstawę jego rzekomo wadliwej decyzji o złożeniu wniosku o dobrowolne poddanie się karze – jako całkowicie pozbawiony racji nie zasługiwał na aprobatę. Jakąkolwiek ewentualną wątpliwość co do wadliwości oświadczenia woli oskarżonego stanowiącego jego wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, należy wykluczyć nie tylko wobec faktu, że w trakcie rozprawy aż czterokrotnie ponawiał wniosek o wydanie wyroku w trybie art. 387 kpk, ale już w fazie dochodzenia, podczas dwukrotnie składanych wyjaśnień, składał takowy wniosek (k. 119, 126), który ponawiał następnie w pismach procesowych (k. 292 i 297) oraz w piśmie złożonym do sądu tuż po skierowaniu aktu oskarżenia (k. 339). Nona bene, w trakcie postępowania przygotowawczego wyraził nawet zgodę na wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu kary łącznej dwóch lat pozbawienia woli, którą potem cofnął uznając, że taka kara byłaby zbyt surowa (k. 127). Okoliczności te wprost dowodzą, że decyzja oskarżonego K. B. o złożeniu wniosku o dobrowolne poddanie się karze, była głęboko przemyślana i pomimo upływu czasu niezmienna i licznie ponawiana, a zatem nie była obarczona jakąkolwiek wadą.

Reasumując, należy stwierdzić, że wbrew wywodom apelującego, sposób procedowania przez sąd meriti był prawidłowy i zasadnie też sąd uwzględnił wniosek oskarżonego złożony w trybie art. 387 § 1 i § 2 kpk, słusznie stwierdzając, iż zostały zrealizowane wszystkie przesłanki określone w tymże przepisie, a mianowicie zarzucono oskarżonemu przestępstwa zagrożone karą

nieprzekraczającą 15 lat pozbawienia wolności, okoliczności popełnienia przestępstw i jego wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości; nie sprzeciwił się temu prokurator, a także pokrzywdzeni.

Z tych wszystkich powodów, Sąd Okręgowy nie stwierdził w zaskarżonym wyroku zarzucanego mu przez oskarżonego uchybienia naruszenia art. 387 kpk.

Reasumując należy stwierdzić, że oskarżony nie przytoczył w swej apelacji tego rodzaju argumentacji, która uzasadniałaby podważenie prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy przepisu postępowania, zaś kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zakwestionowany wyrok wydany w trybie art. 387 kpk znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego oraz ujawnionego w postępowaniu i nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego przez apelującego rozstrzygnięcia.

Sąd I instancji dokonał również prawidłowej subsumcji prawnej zachowania oskarżonego pod określone przepisy ustawy karnej i w tym zakresie odwołać się należy do trafnych wywodów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy na mocy art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny i trafny.

Wniosek

<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>1. Wobec niestwierdzenia przez sąd odwoławczy zarzucanego w apelacji naruszenia przepisu postępowania – art. 387 § 2 kpk, – brak było podstaw do uwzględniania wniosku.</p> <p>2. Zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r.) uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 k.p.k. lub jeżeli konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Wymieniona w art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. podstawa uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania z powodu konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości ma charakter ocenny. Użyte w tym przepisie słowo "przewód" należy potraktować jako skrót pojęciowy, gdyż domyślnie chodzi o "przewód sądowy" (rozdział 45 k.p.k.). W tym zakresie art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. wprowadza ograniczenie odnoszące się do uchylenia wyroku wydanego na rozprawie głównej. Z kontekstu art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. wynika, że chodzi o przewód sądowy na rozprawie głównej. Na przewodzie sądowym przeprowadzane są dowody (rozdział 45 k.p.k.). Przepis art. 437 § 2 in fine k.p.k. mówi jednak nie "o powtórzeniu dowodów", ale o</p>		

powtórzeniu "przewodu". Dlatego też konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości nie odnosi się tylko do potrzeby powtórzenia dowodów. Może też dotyczyć samego przebiegu przewodu sądowego, gdy z uwagi na naruszenie przepisów procesowych należy go przeprowadzić na nowo. Konieczność powtórzenia przewodu sądowego w całości z przyczyn dowodowych wiąże się z podstawą dowodową wyroku. Na przewodzie sądowym przeprowadzane są z reguły dowody z osobowych źródeł dowodowych i dowody z dokumentów. Warunek w postaci konieczności ponowienia wszystkich tych dowodów będzie spełniony dopiero wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w ogóle nie ujawnił żadnych dowodów, choć oparł na nich wyrok albo wszystkie te dowody zostały nieprawidłowo przeprowadzone (art. 410 k.p.k.). W zakresie konieczności przeprowadzenia na nowo dowodów na rozprawie głównej należy bowiem wziąć pod uwagę wszystkie dowody, w tym dowody z dokumentów. Konieczność powtórzenia przewodu sądowego w całości może też wystąpić z przyczyn procesowych odnoszących się do prawidłowego jego przebiegu, m.in. postawienie trafnego zarzutu niewyłączenia sędziego z przyczyn określonych w art. 41 § 1 k.p.k. albo niedochowanie gwarancji procesowych odnoszących się do udziału stron i ich przedstawicieli procesowych w rozprawie głównej, np. rozpoznano sprawę pod nieobecność strony, obrońcy, pełnomocnika, którzy nie zostali zawiadomieni o terminie rozprawy. Artykuł 437 § 2 zdanie drugie in fine k.p.k. ma też zastosowanie, gdy zostały naruszone reguły

trybu konsensualnego powodujące konieczność rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych. Oznacza to konieczność rozpoznania sprawy na rozprawie, a więc przeprowadzenia przewodu sądowego (tak: Dariusz Świecki, Komentarz do art. 437 kpk). W poddanej kontroli sprawie nie wystąpiła żadna z określonych w art. 437 § 2 in fiine kpk podstawa wydania przez sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego.

<p>4. <b>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b></p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. <b>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b></p>	
<p><b>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>cały zaskarżony wyrok</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W świetle wymowy całokształtu ujawnionych dowodów oraz wobec braku podstaw do uwzględnienia zarzutu i wniosku zawartych w apelacji oskarżonego - Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, jako w pełni słuszny i trafny.</p> <p>Wobec tego, że apelacja skarżącego skierowana była przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 kpk) zachodziła konieczność odniesienia się także do rozstrzygnięcia o karze orzeczonej wobec oskarżonego za popełnienie przypisanych mu czynów.</p>	

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że sąd wymierzył oskarżonemu kary jednostkowe i karę łączną oraz środki kompensacyjne zgodnie z jego wnioskiem złożonym w trybie art. 387 kpk.

Niemniej wypada wskazać, że rażąca niewspółmierność kary zachodzi jedynie wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że wystąpiła wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnice tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (OSNPG 1974/3-4/51; OSNPK 1995/6/18). W praktycznym ujęciu niewspółmierność kary w stopniu „rażącym”, tj. uprawniającym sąd odwoławczy do ingerencji w orzeczenie karne można zdefiniować negatywnie, to znaczy, że taka niewspółmierność nie zachodzi, gdy Sąd I instancji uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, inaczej ujmując, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary (art. 53 § 1 kk) nie zostały przekroczone w kontekście wymagań, wynikających z ustawowych dyrektyw wymiaru kary (por. wyrok SN z dnia 8.07.1982r. Rw 542/82, OSNKW 1982/12/90). Słowem niewspółmierność zachodzi wtedy, gdy orzeczona kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych i zapobiegawczych (vide wyroki SN z dn. 30.11.1990r., WR 363 / 90, OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39, z dn. 02.02.1995r., II KRN 198 / 94, OSP 1995, Nr 6, poz. 18, wyrok SA w Poznaniu z dn. 06.04.1995r., II AKr 113/95, Prok. i Pr. 1995/11-12/30).

Sytuacja taka, zdaniem Sądu Odwoławczego, w przedmiotowej sprawie jednak nie zachodzi.



Zaznaczyć należy, iż nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń wymiar orzeczonych wobec oskarżonego, zgodnie z jego wnioskiem złożonym w trybie art. 387 kpk, kar jednostkowych za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk w z w, z art. 91 § 1 w zw. z art. 64 § 1 kk i przestępstwo z art. 279 § 1 kk w z w. z art. 64 § 2 kk, jak i wysokość kary łącznej pozbawienia wolności albowiem rozpoznając sprawę Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku wskazał jakie okoliczności potraktował w stosunku do oskarżonego obciążająco oraz badał czy po jego stronie wystąpiły okoliczności łagodzące i czym kierował się wymierzając sprawcy za ciąg trzech przestępstw z art. 278 § 1 kk w z w, z art. 91 § 1 w zw. z art. 64 § 1 kk – karę 9 miesięcy pozbawienia wolności i za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w z w. z art. 64 § 2 kk – karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Należy podkreślić, że kara za kradzież z włamaniem w warunkach recydywy z art. 64 § 2 kk została orzeczona w najniższym wymiarze przewidzianym za tego rodzaju czyn, zaś za ciąg kradzieży w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk w wymierzenie nieznacznie odbiegającym od dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu jest jak najbardziej trafna i zasługuje na aprobatę, gdyż w odpowiedni sposób uwzględnia ona wszystkie elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 115 § 2 kk. W tym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo zaakcentował m.in. rodzaj i charakter naruszonego dobra (mienie), sposób działania (zuchwały), wysoką wartość skradzionego mienia oraz stopień zawinienia.

Analiza uzasadnienia wyroku pozwala także na stwierdzenie, iż wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe Sąd Rejonowy należycie uwzględnił okoliczności przemawiające na jego niekorzyść (m.in. jego wielokrotną uprzednią karalność – 26 razy, działalnie w warunkach 64 § 1 i § 2 kk) oraz badał również czy zaistniały okoliczności, mające wpływ na jego łagodniejsze potraktowanie, zasadnie dopatrując się ich, w fakcie przyznania się do winy.

Brak jest tym samym podstaw do modyfikowania którejkolwiek z orzeczonych kar jednostkowych.

Biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy, które nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 kk należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, że adekwatne do społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu i sprawiedliwe w niniejszej sprawie są kary jednostkowe w określonym w zaskarżonym wyroku rozmiarze.

Wobec zaistnienia w niniejszej sprawie wszystkich warunków określonych art. 85 kk (w brzmieniu obowiązującym w chwili orzekania przez sąd I instancji), tzn. oskarżony popełnił ciąg przestępstw i przestępstwo i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, sąd meriti zobligowany był połączyć jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzec wobec oskarżonego karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Samo przyjęcie konstrukcji realnego zbiegu przestępstw było prawidłowe, a orzeczona przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku, zgodnie z wnioskiem oskarżonego złożonym w trybie art. 387 kpk, kara łączna pozbawienia wolności ukształtowana na zasadzie częściowej absorpcji (asperacji) nie razi swoją surowością.

W tym miejscu należy odwołać się do dyrektyw wymiaru kary łącznej określonych w art. 85a kk oraz powszechnie przyjętego stanowiska wyrażonego w judykaturze i orzecznictwie, zgodnie z którymi w przypadku istnienia podstaw do stosowania przepisów o karze łącznej wymiar kary jest dwuetapowy. Sąd powinien na pierwszym jej etapie kierować się dyrektywami z art. 53 kk dając pierwszeństwo dyrektywie społecznej szkodliwości czynów, natomiast na drugim etapie wymiaru kary łącznej prymat powinien należeć do dyrektywy realizującej cele wychowawcze i zapobiegawcze i do tych wszystkich zleceń Sąd I instancji w pełni się zastosował.

Zaznaczyć także należy, że ferując wyrok w zakresie kary łącznej sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar jednostkowych, lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy zaistniały inne okoliczności przemawiające za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej. Im te podobieństwa przedmiotowe i podmiotowe pomiędzy poszczególnymi przestępstwami są większe, tym wymiar

kary łącznej powinien zmierzać ku zasadzie absorpcji, czym mniejsze – ku zasadzie kumulacji (por. wyrok SN z dnia 02 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33). Godzi się też przytoczyć wyrażony w doktrynie pogląd, iż w aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyraża ponadto ilość podmiotów pokrzywdzonych – największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę lub ten sam podmiot (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 19.01.2005 r., II Aka 274/04, KZS 2005/1/14).

Odnosząc przytoczone rozważania do realiów przedmiotowej sprawy, należy skonstatować, że Sąd Rejonowy wymierzył, zgodnie z wnioskiem oskarżonego, realizującą powyższe dyrektywy, karę łączną pozbawienia wolności, za którą to konstatacją przemawia ocena związku czasowo – przedmiotowo - podmiotowego pomiędzy poszczególnymi czynami i postawy oskarżonego. W szczególności sąd meriti uwzględnił zbieżność czasową i rodzajową popełnionych przestępstw (na przestrzeni 2 miesięcy, wszystkie 4 występki skierowane były przeciwko temu samemu dobru prawem chronionemu), z drugiej zaś strony wziął też słusznie pod uwagę fakt braku tożsamości pokrzywdzonych. W konsekwencji sąd odwoławczy uznał, że trafnie Sąd Rejonowy sięgnął w tym wypadku przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności po zasadę asperacji, określając jej wymiar na 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Reasumując, podzielić należy wyrażony przez sąd meriti pogląd, że w pełni względy prewencji indywidualnej jak i społecznego oddziaływania spełni kara łączna pozbawienia wolności wymierzona na zasadzie asperacji w oznaczonym w wyroku rozmiarze. Taki okres należy uznać za wystarczający dla odstraszenia zarówno oskarżonego jak i przyszłych ewentualnych sprawców tego rodzaju przestępstw przed podjęciem czynności zabronionych ustawą karną.

Brak jest tym samym podstaw do jakiegokolwiek ingerencji w rozstrzygnięcia zawarte m.in. w pkt I i II zaskarżonego wyroku.

Nie budzą także żadnych zastrzeżeń zawarte w punkcie III rozstrzygnięcia wydane na podstawie art. 46 § 1 kk o obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych.

<p>Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzona oskarżonemu kara jest jak najbardziej sprawiedliwa uwzględniająca zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 53 kk. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowana represja karna stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego. Powinna ona zarazem wywołać w świadomości oskarżonego przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kara w tym wymiarze będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw.</p> <p>Nie stwierdzając zatem w zaskarżonym wyroku zarzucanych mu uchybień, Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk, utrzymał orzeczenie w mocy, jako w pełni słuszne i trafne.</p>	
<p><b>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p><b>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>		
<p><b>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b></p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
<b>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>		
<b>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<b>6. Koszty Procesu</b>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III	<p>Sąd odwoławczy, uwzględniając aktualną sytuację majątkową, finansową i rodzinną oskarżonego, a przede wszystkim fakt odbywania przez niego kary pozbawienia wolności, na mocy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.</p> <p>Na mocy art. 29 ustawy Prawo o Adwokaturze w zw. z § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 1 pkt 4, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714), zgodnie z wnioskami, Sąd zasądził</p>

od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej  
adw. M. K. kwotę 516,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej  
pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w  
postępowaniu odwoławczym.

**7. PODPIS**